

เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดป่าหนองผือ สกลนคร

เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒(คำ)

ความกตัญญูของชาวหนองผือ

วัดป่าหนองผือนี้น่าพิศวงให้พี่น้องทั้งหลายทราบ วัดป่าหนองผือนี้เป็นวัดสำคัญมาก เราไม่ลืมเลย ฝั่งลึกมาก หลวงตานี้ไม่เหมือนใคร ไม่ว่าเชื่อทางดีทางชั่ว ถ้าลงได้เชื่อแล้วถอนไม่ขึ้น ถ้าเชื่อว่าคนนี้เป็นคนชั่วด้วยเหตุผลเต็มเหนี่ยวแล้วถอนไม่ขึ้น เขาจะเป็นเทวดาอินทร์พรหมมาจากไหนมาประกาศตน เราก็ไม่เชื่อ ถ้าลงเชื่อด้วยเหตุผลเต็มหัวใจแล้วว่าคนนี้เป็นคนชั่ว เขาจะมาแสดงตนเอาเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมมาเป็นพยาน ประกาศตนว่าเขาเป็นคนดีอย่างนี้เราก็ไม่ถอน นี่เรียกว่าความเชื่ออย่างฝั่งลึก

ถ้าเป็นทางดีก็เหมือนกัน เขาจะมาแสดงว่าพวกนี้เป็นสัตว์นรก คนมาประกาศขายหน้าเขาวานี้คือพวกสัตว์นรก เราก็ไม่ยอมเชื่อพวกที่มาประกาศ นอกจากเห็นความชั่วของคนนั้นเท่านั้น ให้เราถอนไปตามที่เขามาประกาศประจานหน้าคนดีนี้ว่าเป็นคนชั่วอย่างนี้ เราจะไม่เชื่อเลย ไม่ถอน

นี่เรียกว่าถ้าลงได้เชื่อ ไม่ว่าเชื่อฝ่ายดี ไม่ว่าเชื่อฝ่ายชั่ว จะฝั่งด้วยกัน ถอนไม่ขึ้นเลย แต่ก่อนที่จะลงนั้นต้องพร้อมด้วยเหตุผลว่า คนนี้ดีจริงหรือไม่จริง ด้วยเหตุผลกลไกพร้อมแล้ว ยอมรับว่าชั่วจริง ๆ เขาจะเอาเทวดาอินทร์พรหมมาอ้างมาแก้คดีเรื่องราวต่าง ๆ กลับให้เขาเป็นคนดีคืนมาตามเดิมอย่างนี้ เป็นไปไม่ได้สำหรับหัวใจหลวงตา นี่เป็นคนชั่ว ที่นี้เป็นคนดีก็เหมือนกัน เมื่อคนนี้เขว่าเป็นคนดี ใครจะมาประกาศประจานหน้าเขามากน้อยเพียงไรก็แบบเดียวกัน คือเอาเทวดาอินทร์พรหมมาช่วยประกาศว่า คนนี้เขาเป็นคนชั่วอย่างนี้ ก็เป็นไปไม่ได้ ไม่ยอมถอนเลยเหมือนกัน เรียกว่ามีน้ำหนักเท่ากัน

ที่นี้ก็ย้อนมาถึงบ้านหนองผือเรา นี่ละที่ว้าวอย่างถึงใจนะ บ้านหนองผือเราพึ่งพ่อแม่ครูอาจารย์มาอยู่ที่นี้ บรรดาพี่น้องชาวหนองผือนี้นี้หัวใจเป็นธรรมทั้งแท้ ๆ ตั้งแต่ลูกเล็กเด็กแดงถึงผู้ใหญ่สุดในหมู่บ้าน แล้วบ้านนี้แต่ก่อนมีจำนวนครัวเรือน ๗๐ หลังคาเรือน แล้วพระหลิ่งไหลเข้ามาในวัดหนองผือนี้นี้จำนวนมากน้อยเพียงไร แต่ก่อนไม่มีตลาด การไปมาหาสู่กันแทบจะว่าไม่มี พี่น้องชาวหนองผือนี้นั้นชวนชวยด้วยน้ำพักน้ำแรงไม่ได้คำนึงถึงความทุกข์ความจน เลี้ยงพระมาทั้งวัด ๆ มีจำนวนมากน้อยเลี้ยงมาได้ตลอดเลย

นี่ที่เราถึงใจ เลี้ยงมาตลอด หมดยุคเป็นหมดยุค ยังเป็นยัง ไม่คำนึงถึงความทุกข์จนทั้ง ๆ ที่ตลาดตลิ่งที่จะหาซื้อขายอะไรมาทำบุญให้ทานไม่มี ชวนชวยด้วยน้ำพักน้ำแรง

ของตนทั้งบ้านเลย พอว่าอะไรอย่างนี้หนองผือจะพร้อมกันทั้งบ้าน ๆ เลย ช่วยฝัง ๆ เลยตลอดมา ดูตลอดมาจนฝังใจ คือดูมาอย่างนี้จนฝังใจ ๆ ด้วยความดีของพี่น้องชาวหนองผือเราเป็นมาตลอดอย่างนี้

จึงประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์ที่ตั้งขึ้นที่หนองผือนี้ก็เพราะน้ำใจของพี่น้องชาวหนองผือเราเป็นคนดีมาตั้งแต่เดิม ระลึกถึงชาติ ระลึกถึงบุญถึงคุณของครูบาอาจารย์ที่มาให้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรอยู่ที่นี่ แล้วก็ตอบแทนบุญคุณของท่านตลอดมา คราวนี้ได้ตั้งขึ้นพร้อมกันทั้งบ้านเลย ตั้งเป็นงานครบรอบ ๕๐ ปีของหลวงปู่มั่นที่มรณภาพจากไป นี่แสดงความกตัญญูกตเวทิตะ รู้บุญรู้คุณแล้วก็ตอบแทนคุณท่าน ด้วยความถึงใจกันทั้งบ้านทีเดียว

นอกจากนั้นยังประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้มาร่วมบุญกุศล ก็อาศัยพี่น้องชาวหนองผือเป็นต้นเหตุ ที่พี่น้องอยากจะพูดว่าเกือบทั่วประเทศไทยที่เข้ามาเกี่ยวข้องนี้ รากฐานอันใหญ่โตก็ขึ้นจากพี่น้องบ้านหนองผือเรานั่นเองเป็นต้นเหตุ สร้างความดีไว้แล้วก็ตั้งงานนี้ขึ้นมา ก็ได้เชื้อเชิญพี่น้องทั้งหลายได้มาร่วมบุญร่วมกุศลกับหลวงปู่มั่นทั่วหน้ากัน ได้มากได้น้อยก็เป็นรากฐานสำคัญออกจากพี่น้องชาวหนองผือที่สื่อสารติดต่อประชาชนทั้งหลาย นี่ตลอดมาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราถึงได้ประกาศคุณธรรมประจำใจของพี่น้องชาวหนองผือ อันนี้อันหนึ่ง

พอหลวงปู่มั่นจากไปท่านเหล่านี้ก็อย่างว่า เหมือนพ่อแม่ล้มหายตายจากไป ร้องห่มร้องไห้ ตลอดถึงเด็ก เห็นพ่อแม่ร้องไห้ก็ร้องไห้ตาม นี่ก็เพราะความเทิดทูนบุญคุณ เพราะความอาลัย เพราะความรัก ความเคารพเลื่อมใส แสดงกันทั่วหน้าในหนองผือ เวลาหามหลวงปู่มั่นผ่านไปในหมู่บ้าน ยืนกันเป็นแถวทั้งบ้านเลย บ้านหนองผือเรายืนกันเป็นแถวร้องห่มร้องไห้เป็นแถวไปเลย เราก็ดูเดินตามไปเห็นอยู่ต่อหน้าต่อตา

เราก็ดูสวดสังเขบน้ำตาเราก็ดูซึมภายในเหมือนกัน เพราะสงสารพี่น้องชาวหนองผือเรา ที่ได้อุปถัมภ์อุปฐากด้วยศรัทธา ห่มกำลังทุกสิ่งทุกอย่างลง แล้วคราวนี้ร่มโพธิ์ร่มไทรจะไปตายจากแล้ว แล้วท่านเหล่านี้มีน้ำใจยังงี้ก็ต้องมีความเสียอกเสียใจ เราก็ดูเห็นใจของท่านเหล่านี้ น้ำตาเรามันก็ซึมภายใน ท่านเหล่านี้ซึมภายนอก ใครนั่งอยู่ที่ไหนน้ำตาซึมไหล ร้องห่มร้องไห้ตามสายทางเราไม่สิ้นนะ นี่คือคุณค่าแห่งพี่น้องชาวหนองผือเรา

ทีนี้เวลาไปแล้ว เรากลับมานี้ เราก็ดูคิดว่าคราวนี้จะไปเปลี่ยนบรรยากาศสักหน่อย ก็ไปอำเภอวาริชภูมิ จะไปจำพรรษาที่นั่น ตกลงใจแล้ว ไปกับท่านเพ็งนี้แหละสององค์จะไปจำพรรษาที่อำเภอวาริชภูมิ ถ้าทางบ้านตาดภูวง ขึ้นบนถ้ำแล้ว ไปดูเรียบร้อยแล้วปลงใจจะจำพรรษา เพราะจวนวันแล้ว ทีนี้ก็พอดีมีโยมบ้านหนองกุงเขาเคยไปมาหาสู่ที่

บ้านหนองผืออยู่เสมอ เขาไปเล่าให้ฟัง เขาก็เล่าธรรมดาเขาไม่ได้นิมนต์เราแหละ เขาเล่าถึงสภาพบ้านหนองผือว่า โอ๊ย น่าสงสารทางพี่น้องบ้านหนองผือเรา ตั้งแต่ก่อนพระนี่เหลืองอร่ามเต็มวัด ผู้คนขวักไขว่วิ่งไปวิ่งมาเกี่ยวข้องกับวัด แล้วไปเมื่อสองสามวันนี้ดูสภาพหนองผือเหมือนวัดร้าง พระเณรก็ไม่ค่อยมี มีพระอยู่สององค์สามองค์เท่านั้น เป็นเหมือนวัดร้าง น่าสงสารพี่น้องชาวหนองผือเหลือเกิน พอพูดเท่านั้น

เราไม่เคยตอบสักคำเดียวเขาไปเล่าให้ฟัง สะดุดใจก็กั๊กทันทีเลย อันนี้พูดจริง ๆ เราก็ถอดออกมาจากหัวใจเราพูดด้วยความถึงใจกับพี่น้องชาวหนองผือในทางความดี สะดุดใจก็กั๊กทันทีเลย โถ บ้านหนองผือนี่เป็นบ้านที่มีคุณมากที่สุด พระเณรมาเท่าไรมากน้อยบ้านหนองผือไม่เคยเหลือกำลังที่จะเลี้ยงดู เลี้ยงตลอดทั่วถึงกันหมดตลอดมา ที่นี้เวลานี้วัดหนองผือบ้านหนองผือกลายเป็นวัดร้างบ้านร้างยังงี้ ตัดสินใจในเดี๋ยวนั้นเลย ไม่พูดนะ เขาเล่าให้ฟังจบแล้วเขาก็ไป ไม่ตอบสักคำเลยนะ

พอตื่นเช้าฉันเสร็จแล้วเตรียมของ ไป..เพ็งจัดการ คือระลึกถึงบุญถึงคุณของพี่น้องชาวหนองผือว่ามีบุญมีคุณมากขนาดไหน เวลาครูบาอาจารย์จากไปแล้วกลายเป็นวัดร้างเปล่า ๆ น้ำมันฟังไม่ได้ วังั้นเลยเรา สลดสังเวช เราบอกท่านเพ็ง เตรียมของเดี๋ยวนี้อะไรจะพาไปหนองผือ ไปจำพรรษาหนองผือ วังั้นเลยนะ เตรียมในเช้าวันหลังออกเดินทางเลย ก็เข้ามาถึงที่นี้วันขึ้น ๘ ค่ำเดือน ๘ เราไม่ได้ลืมนะ มาถึงที่นี้เดินทางมาจากวาริชภูมิ ค้างคืนหนึ่งก็มาถึงที่นี้ พอมาถึงที่นี้วันขึ้น ๘ ค่ำ เพราะวันขึ้น ๑๕ ค่ำนั้นจะรวมกันเข้าพรรษาแล้ว ก็ยังเหลืออีก ๖-๗ วัน พอเราเข้ามาที่นี้ บรรดาพระเณรก็ทราบทางอ.พรณานิคมที่อยู่แถวนั้นก็รุมกันเข้ามา ปีนั้นจำพรรษาตั้ง ๒๗-๒๘ องค์หนาแน่นอบอุ่น

นี่ล่ะที่เรากลับมาจำพรรษานี้โดยไม่ได้คาดคิดถึง ก็เพราะอำนาจแห่งคุณงามความดีของพี่น้องชาวหนองผือเรา เราจึงถอนไม่ขึ้นวังั้นเลย ตายก็ตายไปเฉย ๆ จะให้ถอนจากความเห็นบุญเห็นคุณของพี่น้องชาวหนองผือนี่ เรียกว่าเราถอนไม่ได้ ตายก็ตายไปด้วยกันเลย นี่ล่ะอำนาจแห่งพี่น้องชาวหนองผือที่ทำคุณงามความดีไว้ พวกเราทั้งหลายจึงต่างคนต่างมาทำบุญให้ท่านกับหลวงปู่มัน ซึ่งเป็นพระอรหันต์ในสมัยปัจจุบัน ใครยังไม่เคยเห็นพระอรหันต์ให้ดูเอา ดูเต็มหน้า

กิเลสตีตลาดเต็มบ้านเต็มเมืองไม่เห็นตื่นตัวบ้างเลยว่าโทษของมันเป็นอย่างไ
โทษของกิเลสนี้มันทำลายโลกมาได้ขนาดไหนมากมายเพียงไร เฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้เมืองไทยของเรากำลังจะล่มจม ก็เพราะโทษของกิเลสมันทำลาย ธรรมไม่เคยทำลายผู้ใด เมื่อเป็นเช่นนั้นยกคุณค่าอันเลิศเลอของหลวงปู่มันที่ท่านอุทิศส่่าห์พยายามบำเพ็ญมาตั้งแต่วันเริ่มบวช ปฏิบัติกรรมฐานตลอดมาจนกระทั่งวาระสุดท้าย ธรรมะทั้งหมดเปิด

ให้โลกได้ฟังทั่วถึงกัน เฉพาะอย่างยิ่งบรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง ๆ มีจำนวนมากเท่าไร ท่านได้สร้างไว้มากน้อยเพียงไร แล้วทำไมจะพูดไม่ได้ ก็ท่านเป็นอย่างนั้น

กิเลสเป็นยังไงเราก็รู้ไม่เห็นสะท้อนใจกันบ้าง พอจะเห็นโทษของมันแล้วผลักดันมันออกไป เห็นว่ามันเป็นข้าศึก แต่ทำไมพูดถึงว่าท่านอาจารย์มันเป็นพระอรหันต์ จึงจะเป็นข้าศึกต่อโลก ถ้าไม่ใช่โลกเรานี้เป็นโลกนรกอเวจีแล้วต้องยอมรับความจริง เพราะพระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นศาสดาองค์เอก สอนโลกให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขมาสามแดนโลกธาตุ กามโลก รูปโลก อรูปโลก พระพุทธเจ้าสอนหมดเลย นี่คือธรรมที่มีคุณค่าต่อโลกมานมนาน แล้วก็สอนสัตว์ทั้งหลายจนกระทั่งเป็นสาวกอรหันต์ เป็น สงฆ์ สรรณี คัจฉามิ แก่พวกเราทั้งหลายมากระทั่งทุกวันนี้จากศาสดาองค์เอก

แล้วหลวงปู่มั่นก็ปฏิบัติองค์ท่านมาตลอด ตั้งแต่วันอุปสมบท มีความมุ่งมั่นต่อแดนพันทุกข์โดยถ่ายเดียว การปฏิบัติไม่มีใครจะสมบุกสมบันได้รับความทุกข์ความลำบากแสนสาหัสมากยิ่งขึ้นกว่าหลวงปู่มั่น เวลาท่านเล่าปฏิบัติของท่านในเวลาที่ท่านบำเพ็ญอยู่ตามป่าตามเขา เราฟังแล้วหันหน้าเข้าฝาคือสงสารท่าน ท่านได้รับความทุกข์ความลำบากมากที่สุด การบำเพ็ญอยู่สถานที่ใด ๆ ลำบากลำบากขนาดไหนท่านเล่าให้ฟัง จนกระทั่งถึงแดนอัศจรรย์แห่งธรรมท่านก็บอก

แต่เราก็รู้สึกว่ามันบกพร่องไปเสีย เพราะตื่นตื่นกับความหลุดพ้นของท่าน ในขณะที่จิตของท่านหลุดพ้นจากความเกิดแก่เจ็บตาย กลายเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาแล้ว ๆ ในเวลานั้น เราตื่นตื่นมาก ท่านบอกว่า เป็นขึ้นที่ต้นไม้ต้นเดียวที่จังหวัดเชียงใหม่ เวลาเป็นนั้นเป็นอยู่ต้นไม้ต้นเดียว ร่มหนา กลางวันก็อยู่ใต้กลางคืนก็อยู่ได้ ท่านมาบำเพ็ญอยู่กับต้นไม้ต้นนั้นเป็นประจำ คืนวันนั้นดิ๊กสังัดพิจารณาถึงเรื่องกิเลสตัดหาอาสวะ ก็ได้มาขาดสะบั้นลงในคืนวันนั้นประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม นี่ท่านเล่าให้ฟัง เราก็เกิดความอัศจรรย์เลยลืมนึกว่าต้นไม้ต้นนั้นชื่อว่าย่างงี้ จนกระทั่งทุกวันนี้จำชื่อต้นไม้ไม่ได้ เลยจำตั้งแต่ความอัศจรรย์ที่แสดงขึ้นกับจิตของท่านในคืนวันนั้น เวลาดิ๊กสังัด

นี่ละเป็นยังไงท่านพูด นี่คือธรรมของจริงพูด ทำไมเราเป็นลูกชาวพุทธจะไม่ยอมเชื่อความจริงนี้ ก็เรียกว่าเรานี้คือแดนนรกของมนุษย์นั่นเอง ไม่ยอมรับความจริง นี่คือความจริง นี่คือมหาคุณ มาแสดงให้เห็นเป็นสิริมงคลแก่พี่น้องชาวพุทธเรา เราถ้าต้องการจะเป็นมนุษย์ที่ดีเราต้องยอมเชื่อธรรม เชื่อคุณวิเศษของท่านจากพระพุทธเจ้ามาจนกระทั่งถึงหลวงปู่มั่น แดนแห่งพระอรหันต์เป็นแดนแห่งการให้ความสุขแก่โลก ไม่มีแดนใดเสมอเหมือนพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ให้ความสุขแก่โลก ทำไมจะเป็น

เสนียดจัญไรแก่พี่น้องชาวพุทธเรา ถ้าไม่ใช่พวกเรานี้เป็นเปรตมนุษย์ทั้งเป็นแล้วต้องรับ
กรรมของพระพุทธเจ้า รับกรรมความจริงของท่านผู้บำเพ็ญได้เห็นผลแล้วอย่างถึงใจ
เช่นเดียวกัน

วันนี้ได้พูดเหล่านี้ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ นี่ละหลวงปู่มันคือพระอรหันต์องค์
หนึ่ง ก็คืออย่างนี้แหละ ตามร่องรอยท่านมาท่านดำเนินยังไง จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติ
ถึงขนาดที่ว่าไม้ต้นเดียว หลุดพันในต้นไม้ต้นเดียว เวลาตีกสังข์ ท่านเล่าให้ฟังเราฟัง
อย่างถึงใจเลย นี่ละแดนพันทุกซ์

กรรมของพระพุทธเจ้านี้เรียกว่ากาลิโก มีการให้ผลอยู่เสมอต้นเสมอปลาย
ตลอดมา ถ้ายังมีผู้ชวนชวายเป็นสวาทธรรมสร้างคุณงามความดีอยู่ตราบไต่ คุณงาม
ความดีจะเกิดเป็นผลแก่ผู้บำเพ็ญตลอดมาและตลอดไป เช่นเดียวกับกิเลสมันก็เป็นอ
กาลิโกเหมือนกัน คือไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา ทำให้เกิดกิเลสเมื่อไรเกิดได้เมื่อนั้น ๆ
ที่นี้เราทำให้เกิดศีลเกิดธรรมภายในใจเราเมื่อไรก็เกิดได้เมื่อนั้น ๆ จึงเรียกว่ากาลิโก
เสมอต้นเสมอปลายเหมือนกันทั้งด้านธรรมและด้านกิเลส นี่ละธรรมวิเศษ

หลวงปู่มันท่านทรงธรรมอันเลิศเลอมานาน ตั้งแต่สมัยอยู่เชียงใหม่โน้นจน
กระทั่งมาบัดนี้ มาสั่งสอนสัตว์โลกทั้งหลาย วาระสุดท้ายก็มาอยู่ทางภาคอีสาน ครูบา
อาจารย์ทั้งหลายที่ปรากฏชื่อลือนามซึ่งเป็นเพชรน้ำหนึ่งเวลานี้ มีอยู่จำนวนมากที่เราจะ
พอระบุชื่อได้บ้าง นี่หมายถึงเพชรน้ำหนึ่ง เพชรน้ำหนึ่งก็ได้แก่พระอรหันต์ที่สำเร็จ
มรรคผลนิพพานจากการได้ยินได้ฟังจากหลวงปู่ท่านแล้วก็มาปฏิบัติ จนได้ผลเป็นที่พึง
พอใจขึ้นมา กลายเป็นเพชรน้ำหนึ่งให้พวกเราทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาอยู่เวลานี้

ผลงานของหลวงปู่มันมีกว้างขวางขนาดไหน บรรดาลูกศิษย์ลูกหากระจายไปทั่ว
ประเทศไทย ถ้ามแล้วมีแต่สายหลวงปู่มัน ๆ ถึงจะไม่ใช่เป็นชั้นลูกของท่านก็เป็นชั้น
หลานของท่าน ชั้นลูกของท่านหมายถึงผู้ที่ได้อยู่ได้เห็นได้ยินได้ฟังโอวาทจากท่านอย่าง
แท้จริง นั้นเรียกว่าลูกของท่าน หลานของท่านคือว่า เมื่อครูบาอาจารย์เหล่านี้ได้สำเร็จ
เป็นผลเป็นประโยชน์แก่ตัวแล้ว ก็แนะนำสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหาต่อไป กลายเป็นหลาน
เป็นเหลนไปเรื่อย ๆ แดกแขนงทั่วประเทศไทย นี่คือผลงานของหลวงปู่มันที่แสดงเอา
ไว้แก่พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ

จึงสมเกียรติท่านแล้วคราวนี้ที่พี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยได้มากกราบไหว้บูชา
แสดงกตัญญูกตเวทิตาต่อท่านโดยการบำเพ็ญกุศลครั้งนี้ โดยยกท่านเป็นมหาคุณใน
การที่จะสร้างกุศลครั้งนี้ เพื่ออุทิศแก่ชาติไทยของเรา คือรายได้ทั้งหมดนี้จะรวมเข้าสู่
ชาติไทยของเรา คือคลังหลวงของประเทศ โดยอาศัยมหาคุณของหลวงปู่มันเป็นราก
ฐานอุ้มชูพวกเราทั้งหลายได้บริจาทานมาน้อยแล้วก็จะได้อาสมบัติจำนวนเหล่านี้มี

ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด แล้วหมุนเข้าสู่คลังหลวงทั้งนั้นทีเดียว นี่ก็คือมหาคุณของท่าน ในวาระสุดท้าย ที่พวกเราทั้งหลายได้บำเพ็ญกุศลครบรอบ ๕๐ ปีในวันมรณภาพของท่าน นี่ก็คือมหาคุณของท่านที่เราทั้งหลายได้ตอบแทนด้วยความสมใจ ด้วยความเคารพเลื่อมใส

วันนี้ก็เป็นมหามงคล ที่ได้แสดงเรื่องของท่าน เริ่มต้นก็มาจากพี่น้องชาวหนองผือที่เป็นต้นเหตุอันสำคัญ ที่จะให้พี่น้องทั้งหลายได้ประสับประสานในการสร้างคุณงามความดีร่วมกันในครั้งนี้เป็นจำนวนมหาศาล ดังที่มองอยู่เวลานี้ มองทั่วจนเต็มวัดนี้เลย แล้วนอกวัดก็ยังมี นี่ก็เพราะอำนาจแห่งคุณงามความดีของพี่น้องชาวหนองผือเป็นต้นเหตุ ให้เราทั้งหลายได้มาประสับประสานสร้างคุณงามความดีร่วมกัน จึงเป็นที่พอใจ หลวงตาพอใจอย่างยิ่งกับพี่น้องทั้งหลาย

สำหรับหลวงตาเองก็เคยอยู่กับท่านที่นี้มา ตั้งแต่ท่านเริ่มมาอยู่วัดป่าหนองผือนี้ที่แรก จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไปแล้วก็ย้อนกลับมาอยู่ที่นี้อีกพรรษาหนึ่ง แล้วค่อยจากไปด้วยความจำเป็นของตน จากนั้นก็ไม่ค่อยได้มา เพราะงานนี้ที่ทั่วโลกดินแดนต้องปฏิบัติต่อกันเรื่อยมาอย่างนั้น จึงไม่ค่อยได้มา วันนี้เป็นโอกาสอันดีที่ได้มาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายในงานนี้ เราถ้าหากเรียกว่าลูก ก็หลวงตาบ๊วนี้เป็นลูกสุดท้องแล้วเวลานี้ ก็มีท่านอาจารย์เจี๊ยะองค์หนึ่งที่เคยอยู่กับท่านมาตั้งแต่สมัยท่านอยู่เชียงใหม่ ท่านอาจารย์เจี๊ยะนี้ท่านไปอยู่ก่อนเราแล้วที่เชียงใหม่กับหลวงปู่มั่นเรา เวลาท่านมาจากเชียงใหม่อาจารย์เจี๊ยะก็ติดสอยห้อยตามมาทางอุดรฯ ๒ ปี แล้วก็มาทางสกลนครนี้อีกมาจำพรรษาที่นี้ จากนั้นถัดกันมาหลวงตากี้ไปอยู่ด้วยกันที่จังหวัดสกลนคร

เวลานี้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ร่อยหรอไปหมดจนจะไม่มีเหลือแล้ว ผู้ที่เคยอยู่ใกล้ชิดกับท่าน อย่างอาจารย์เจี๊ยะนี้เรียกว่าเป็นผู้ใกล้ชิดกับท่านมาก ท่านมีความเมตตาต่อท่านอาจารย์เจี๊ยะนี้มาก ก็เหลืออยู่สององค์เท่านั้น คือ หลวงตาบ๊ว หลวงตาบ๊วนี้ไม่ค่อยมีอะไรละ นอกจากท่านสับท่านเขกอยู่เรื่อยเท่านั้น อย่างอื่นจะมาอวดไม่ค่อยมี ถ้าอวดว่าหัวนี้แตกเลือดสาดมาตลอดนั้นพออวดได้ เพราะมันเชื่อซาโง่งเง่าเต่าตุ่นให้ท่านสับท่านเขกเพื่อความฉลาด เอาเลือดในหัวนี้แลกเอา ถ้าว่าเลือดสาดก็สาดเพราะถูกท่านตีเรื่อย ๆ เรื่อยมา

ก่อนที่จะมาอยู่ที่นี้ก็บำเพ็ญกับท่านเรื่อยมาตั้งแต่อยู่จังหวัดสกลนคร พอท่านมาที่นี้ก็มา แล้วเหตุที่เราจะได้ตั้งเนื้อตั้งตัวนี้ก็ขอเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ก็เพราะหลวงปู่มั่นเรานี่เอง การศึกษาเล่าเรียนมามากน้อยนั้นเราไม่ได้ประมาทท่านผู้หนึ่งผู้ใด เพราะเราเอาตัวเราออกกางเลยทีเดียวว่า เราเคยเรียนมาแล้วเหมือนกัน เรียนมากเรียนน้อยความสงสัยคือปลานไปตามการเรียน หาความแน่นอนใจเป็นหลักเป็นเกณฑ์ต่อตน

เองไม่ได้เลย ก็มองเห็นแต่หลวงปู่มั่นเท่านั้นว่า เป็นผู้ที่จะตัดปัญหาความสงสัยในเรื่อง บาบ บุญ นรก สวรรค์ นี้ได้ มีหลวงปู่มั่นเท่านั้น จึงได้แบกหน้าไปหาท่าน

หลังจากเรียนแล้วก็ไปหาท่าน พอไปถึงท่านก็ใส่เปรียงทันทีเลย ให้ถึงใจกับนิสัย ประเภทหยาบ ๆ อย่างเรานี้ พูดถึงเรื่องบาปเรื่องบุญนรกสวรรค์ พอไปถึงเราไม่ได้ลืมนะ ท่านใส่เปรียงเลย หือ ท่านมาหาอะไร นั่นขึ้นต้น บาบอยู่ที่ไหน บุญอยู่ที่ไหน ธรรมอยู่ที่ไหน กิเลสอยู่ที่ไหน ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ท้องฟ้าอากาศ โลกธาตุเป็นโลกธาตุ ไม่ใช่บาปใช่บุญ ไม่ใช่นรกสวรรค์ ไม่ใช่กิเลสตัณหา ไม่ใช่อรรถใช้ธรรม ตัวบาปตัวบุญจริง ๆ รวมอยู่ที่ใจเป็นผู้ก่อเหตุ

กิเลสอยู่ที่ใจ มรรคผลนิพพานอยู่ที่ใจ ให้ท่านชูดคั่นลงที่นี้ สิ่งเหล่านั้นเป็นสภาพต่าง ๆ ของเขา เขาไม่ได้มีความสุขความทุกข์เหมือนใจดวงนี้ ใจดวงนี้มีความสุข เพราะมีธรรมครองใจ ใจดวงนี้มีความสุขเพราะมีกิเลสบีบบังคับอยู่ที่ภายในใจ จงชำระจิต ใจดวงนี้ด้วยจิตตภาวนา เอาให้แน่นหนักเต็มที่เต็มฐานอย่าอ่อนข้อ ท่านจะเห็นมรรคผลนิพพานขึ้นที่ใจของท่านเองโดยไม่ต้องไปถามใครเลย ท่านว่าอย่างนี้ ท่านจึ้งจูดนี้ ๆ เราก้เป็นที่ลึงใจ

ที่นี้ที่ว่าแบกความสงสัยคือว่า เรียนบาปสงสัยบาป เรียนบุญสงสัยบุญ เรียนนรกสงสัยนรก นรกมีกี่หลุมท่านแสดงไว้ในอรรถในธรรม สงสัยไปหมดทุกหลุม สวรรค์มีกี่ชั้น พรหมโลกมีกี่ชั้น ท่านแสดงไว้ในตำรา เรียนไปมากน้อยเพียงใดตามสงสัยไปหมด ไม่มีอะไรเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นตัวของตัวเอง จนกระทั่งถึงนิพพานก็ไปตั้งเวทีต่อสู้กับนิพพาน ว่านิพพานมีหรือไม่มีนา พอไปถึงหลวงปู่มั่นเท่านั้น สิ่งเหล่านี้กระจายออกหมด พังออกหมดจากจิตใจ หายสงสัย เป็นที่แน่ใจ ที่ท่านสอนเหล่านี้หาที่สงสัยไม่ได้แล้ว ตั้งแต่นั้นมาจิตใจตัดสินอย่างเด็ดขาดว่า ไม่สงสัยแล้วมรรคผลนิพพาน นรก สวรรค์อะไร เป็นเช่นเดียวกันหมด สมบูรณ์แบบเหมือนกัน พออย่างนั้นแล้วก็ตัดสินใจขึ้นเวที

คำว่าขึ้นเวทีนั้นเรียกว่าปลงใจได้แล้วที่นี้ ตั้งหน้าภาวนาจะชำระจิตใจ ตามความมุ่งหวังที่ได้ตั้งมาแต่ต้นแล้ว เป็นแต่เพียงความสงสัยมันเข้าขัดขวางเท่านั้นจึงไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย พอได้รับอรรถรับธรรมจากหลวงปู่มั่นแล้วความสงสัยหายไปหมด มีแต่ความแน่วแน่ที่จะบำเพ็ญตนให้เต็มความสามารถเท่านั้น จากนั้นก็ก้าวขึ้นสู่เวทีเพื่อมรรคผลนิพพาน

ขอเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบตามความสัตย์ความจริง การตั้งความหวังไว้นี้ ไม่ได้ตั้งธรรมดา ตั้งความหวังไว้เพื่อเป็นพระอรหันต์อย่างเดียวเท่านั้น เมื่อมรรคผลนิพพานยังมีอยู่ดังที่ท่านสอนแล้ว และเราก้เชื่ออย่างเต็มหัวใจแล้วเช่นนี้ เราจะเป็น

อย่างอื่นไปไม่ได้ ต้องเอามรรคผลนิพพานให้ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาในชาตินี้
 อย่างไรกิเลสไม่พั่งเราต้องพั่ง ให้เป็นคู่ต่อสู้กันต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ต้องพั่งฝ่ายใดฝ่าย
 หนึ่ง ถ้าเรารู้กิเลสไม่ได้ก็ให้ตัวของเราพั่ง ให้กิเลสครองหัวใจพาเกิดพาดายแบกกong
 ทุกข์ต่อไป ถ้าหากว่ากิเลสสู้เราไม่ได้กิเลสต้องพั่ง เราต้องครองวิภูจักรบรรลุถึง
 มรรคผลนิพพาน ไม่ต้องกลับมาเกิดแก่เจ็บตายแบกกongทุกข์ต่อไปอีกแล้ว จาก
 นั้นก็ขึ้นเวที คำว่าขึ้นเวทีนี้เรียกว่าภาวนาเอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย ตั้งแต่บัดนั้นไม่มีคำ
 ว่าย่อหย่อน

เพราะฉะนั้นนึกถึงเรื่องความพากเพียรของเราที่เริ่มดำเนินมา ตั้งแต่วันก้าวขึ้นสู่
 เวทีนั้นจึงหาที่ตำหนิไม่ได้เลยว่า ได้อ่อนช้อยย่อหย่อนถอยสติปัญญากำลังศรัทธาลง และ
 ความพากความเพียรลงที่จุดไหนไม่มีเลย มีแต่เอาตายเข้าว่า ๆ จนกระทั่งขยะแขยงใน
 ความเพียรของตนเมื่อเรื่องราวได้ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว ย้อนพิจารณาความเพียรของ
 เรายี่ มันแก่กล้าจนเจ้าของเองก็กลัว บำเพ็ญเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ในเบื้องต้นจิตมีแต่เจริญกับเสื่อม ๆ เรื่อยมาตั้งแต่มาอยู่อุดรฯ ที่แรกจิตก็มี
 สมาธิตั้งมั่นแน่นหนามั่นคงประหนึ่งว่าภูเขาทั้งลูก เป็นหินทั้งแท่งแน่นปึ๋งในหัวใจ ไม่ได้
 นึกว่ามันจะเสื่อมไปได้ก็ทำความนอนใจ การรักษาก็ไม่รู้วิธีการรักษา เพราะสิ่งที่ไม่เคยรู้
 เคยเห็นจึงไม่ทราบว่าจะรักษาประการใด ก็มาเสื่อมที่อุดรฯ พอจิตเริ่มเสื่อมเข้าสมาธิได้
 บ้างเข้าไม่ได้บ้าง รู้สึกตัวรีบหนีทันที มาบำเพ็ญอยู่นี้เจริญแล้วเสื่อม ๆ ไม่ทราบว่าก็
 ครั้งก็หนี แบกนรกอเวจีภายในหัวใจร้อนเป็นฟืนเป็นไฟตลอดมา เรียกว่าตกรกทั้ง
 เป็นเพราะจิตเสื่อม ทุกข์มากที่สุด ถึงกับเรานี้เข็ดหลาบไม่ลืม จนกระทั่งปัจจุบันนี้เรากี่
 ไม่เคยลืมที่จิตของเราเสื่อม ได้รับความทุกข์ความทรมานมากแสนสาหัสภายในใจ

เมื่อได้รับการอบรมจากหลวงปู่่มั่นเรียบร้อยแล้ว ที่นี้ก้าวขึ้นสู่เวทีพัดกันใหญ่
 เลย นั่นละถึงมาตั้งรากตั้งฐานได้หลังจากได้รับโอวาทจากหลวงปู่่มั่นเรียบร้อยแล้ว จิตที่
 เคยเสื่อมไปนั้นก็ค่อยเจริญขึ้นมา ๆ สมาธิแน่นหนามั่นคงเหมือนหินดังที่เคยเป็นมา
 จากนั้นก็ก้าวขึ้นสู่ปัญญา พิจารณาทางด้านปัญญา สมาธิก็เต็มภูมิ อยู่ไหนอยู่ได้อย่าง
 ง่ายที่สุด คนเราเมื่อมีความสุขภายในใจเท่านั้นไม่ได้กังวลกับสิ่งใดนะ ความกังวลก็คือ
 ความหิวโหยของใจเท่านั้น จึงสร้างความทุกข์ให้แก่เราด้วยความคิดปรุงในเรื่องต่าง ๆ
 ไม่หยุดไม่ถอย แล้วนำฟืนนำไฟเข้ามาเผาใจเราให้เดือดร้อนตลอดเวลา

พอจิตมีสมาธิคือความเย็นสบายภายในใจแล้ว อยู่ไหนอยู่ได้หมด อยู่ร่วมไม้ภูเขา
 ตามถ้ำเงื่อมผา อดบ้างอิมบ้างจะเป็นจะตายถึงขนาดนั้นก็มิ จิตใจไม่ได้เดือดร้อน เป็น
 แต่เพียงร่างกายมันอ่อนเพลียของมัน เพราะความหิวโหย เนื่องจากเราไม่ค่อยฉันทัน
 ๖ วัน ๗ วันบิณฑบาตฉันเสียทีหนึ่ง ๆ สุดท้ายท้องก็เสีย เสียก็ไม่สนใจยิ่งกว่ามุ่งต่อ

มรรคผลนิพพาน ความเพียรแก่กล้าสามารถเข้าไปเป็นลำดับลำดับ จากนั้นก็ก้าวขึ้นสู่ปัญหา

ปัญหาพินิจพิจารณาแยกสิ่งต่าง ๆ ที่กิเลสทั้งหลายมันปกคลุมหุ้มห่อภายในใจ ปัญหาได้เบิกกว้างออกไป ๆ ตลอดถึงขั้นปัญญาอัตโนมัตติ เป็นสติปัญญาที่ควรแก่การฆ่ากิเลสโดยลำดับ ไม่ต้องบังคับขับไล่กันอีกแล้ว นอกจากได้รู้เอาไว้เพราะมันแรงมันรีบจนเกินไป จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา การพิจารณาถึงความเฉลียวฉลาด ความรู้ความเห็นที่เป็นขึ้นภายในใจของเราไม่เคยคาดเคยคิด แต่พอกิเลสมันเบิกกว้างออกตรงไหน ที่มันปิดบังเอาไว้ไม่ให้เรารู้เราเห็น มันรู้มันเห็นเป็นลำดับลำดับไป แจ่มแจ้งเข้าไป ๆ จนถึงขั้นมหาสติมหาปัญญา

มหาสติมหาปัญญานั้นเรียกว่า สติปัญญาที่แก่กล้าสามารถที่สุด ไม่มีกิเลสตัวใดจะทนทานต้านทานอยู่ได้ พังไป ๆ โดยลำดับ จนกระทั่งถึงพังแหลกไปหมดไม่มีอะไรเหลือภายในจิตใจ ซึ่งได้นำมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบแล้วในสองปีที่ผ่านมาที่อยู่เวลานี้ แต่ก่อนเราไม่เคยบอกไม่เคยพูดกับใคร พูดถึงสถานที่เวล่ำเวลา ก็เคยพูดให้ฟังว่า วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ บนหลังเขาวัดตอธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่ม วันนั้นเป็นวันตัดสิ้นกัน ระหว่างความเกิดแก่เจ็บตายที่เราแบกมากก็ปึกก็กลับไม่ได้ปล่อยได้วาง ได้มาขาดสะบั้นลงในคืนวันนั้น จิตสว่างจ้าขึ้นมาภายในใจโดยไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะได้รู้ได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ทั้งหลาย ทั้งบาปทั้งบุญทั้งนรกสวรรค์ ก็ขึ้นก็ภูมิก็หลุมก็บ่อ จนกระทั่งสวรรค์ก็ขึ้น พรหมโลกก็ขึ้น กระทั่งถึงนิพพาน จิตได้กระจ่างขึ้น ขณะเดียวถึงกันหมดเลย กราบพระพุทธเจ้า เหอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ๆ อย่างนี้ละหรือ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละหรือ อุทานขึ้นภายในใจด้วยทั้งน้ำตาร่วงเลย

ในขณะที่กิเลสพังลงจากใจนั้นประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม เพราะมันรุนแรงมาก ประหนึ่งว่าโลกธาตุไหวไปหมดเลย เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมประสานกันในวันนั้น รู้ทั่วถึงกันไปหมดในขณะที่กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจ ครองวิมุตติธรรม ครองธรรมธาตุขึ้นมาในเวลานั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่เคยคาดเคยคิดมาตั้งแต่เกิด เพราะเราไม่เคยเห็น ก็ได้รู้ได้เห็นอย่างกระจ่างแจ้งหายสงสัยโดยประการทั้งปวงในคืนและเวลานั้นเอง จึงเป็นเหตุอัศจรรย์ น้ำตาตัวเองนะ ไม่ต้องบอกน้ำตาพังทีเดียว อัศจรรย์ธรรมของพระพุทธเจ้า อัศจรรย์พระพุทธเจ้าว่าอุบัติขึ้นมาได้อย่างไร แล้วอัศจรรย์ตัวเองว่าเราไม่เคยคาดเคยฝันในธรรมประเภทนี้ แล้วรู้ขึ้นมาได้อย่างไร

ธรรมประเภทนี้รู้ขึ้นมาแล้วไม่สงสัย ไม่ถามใคร แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถามท่าน เพราะเป็นของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน

ถามกันหาอะไร กระจ่างแจ้ขึ้นในขณะนั้นหมดทุกสิ่งทุกอย่าง กราบพระพุทธรูปเจ้าอย่างราบ อัจฉรย์ธรรมแท้ที่จิตได้ครองเต็มที่แล้วในคืนวันนั้น ไม่นอนทั้งคืนเลย อัจฉรย์ชมความอัจฉรย์ตลอดเวลา กราบพระพุทธรูปเจ้า นั่งรำพึงความอัจฉรย์ทั้งหลาย ชมความอัจฉรย์นั้นแล้วกราบพระพุทธรูปเจ้า แล้วมารำพึงรำพันกับความอัจฉรย์ที่ใจครองอยู่เวลานั้น แล้วก็กราบพระพุทธรูปเจ้า

หากมีใครคนหนึ่งไปมองดูแล้วเขาจะว่า พระสีบ่าองค์นี้มันทำยังไง นั่ง ๆ แล้วก็กราบแล้วก็มานั่งเหมือนคนสิ้นท่า แล้วก็กราบ ๆ อยู่อย่างนี้ นี่ถ้าหากว่ามีใครผู้ใดผู้หนึ่งไปเจอเข้าเขาจะคิดอย่างนั้นขึ้นมา ความจริงเรากราบความอัจฉรย์ กราบพระพุทธรูปเจ้าผู้เป็นองค์ศาสดา ประกาศธรรมสอนให้เรารู้เราเห็น เรียกว่ากราบทั้งธรรม กราบทั้งพระพุทธรูปเจ้า กราบทั้งธรรมธาตุเป็นความอัจฉรย์ภายในหัวใจตนเอง สุดท้ายก็แจ้เป็นวันใหม่ขึ้นมา ครองความอัจฉรย์ขึ้นมาภายในจิตใจ โลงตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้

ธรรมเหล่านี้เราไม่เคยพูดให้ผู้ใดฟังเลยนะ เราเพิ่งเริ่มจะประกาศออกเมื่อเราเป็นผู้นำพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย เริ่มประกาศออก ๆ แต่ก่อนไม่เคยพูดอย่างนี้ แม้จะสอนรายใดก็ตามซึ่งควรจะสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยถึงขนาดฟ้าดินถล่ม เราก็สอนเป็นรายบุคคล ๆ ไม่ประกาศอย่างกว้างขวางดังที่เราเล่าอยู่เวลานี้เลย นี่ก็เพราะเห็นว่าชาติไทยของเราเป็นชาติแห่งชาวพุทธ เป็นผู้ถือพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นขวัญตาขวัญใจ แล้วก็กลัวว่ากิเลสมันจะกลืนชาวพุทธของเรานี้ไปเสียหมด ไม่มีใครปรากฏในใจเลยในพุทธ ในธรรม ในสงฆ์ ในมรรคผลนิพพาน จะปรากฏเต็มหัวใจอยู่ตั้งแต่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา แล้วก็เฝ้าอยู่ทั้งวันทั้งคืนทั่วโลกดินแดนไปเสียทั้งหมด จะไม่มีใครปรากฏในจิตใจบ้างเลยว่า ธรรมอัจฉรย์นั้นล้นโลกล้นสงสาร เลยสิ่งเหล่านี้ไป ยังมีครองโลกอยู่อย่างสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดไปโดยความเป็นอภาลิโก

จึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า แดนอัจฉรย์ที่เลยก่องถึงขยะเหล่านี้คือธรรมธาตุ ที่พระพุทธรูปเจ้าประกาศไว้แก่ชาวพุทธเรา ยังมีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมไม่มีอะไรบกพร่อง ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตื่นเนื้อตื่นตัวชวนขวยคุณงามความดีให้เกิดขึ้นแก่ใจของเรา อย่าปล่อยให้กิเลสกลืนเสียทั้งวันทั้งคืน อย่างนี้จะตายไปด้วยความล่มจม เพราะเวลานี้มันก็ล่มจมอยู่แล้ว อำนาจของกิเลสมันบีบบังคับให้ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อน ตกนรกทั้งเป็นอยู่ด้วยกันทั่วโลกดินแดน แต่เราไม่เคยเห็นโทษของกิเลสเหล่านี้ เราก็ยังเห็ดทุนมันไปตลอด โลกเท่าไรยิ่งดี ได้โลกมากเท่าไรยิ่งดี ยิ่งติดยิ่งดี ทุกข์ขนาดไหนไม่คำนึงเพราะกิเลสไม่ให้อำนาจ ให้ติดดินไปตามมัน สุด

ท้ายความโลภนั้นก็เป็นภัยแก่ตัวของเราเอง ต่างคนต่างโลภต่างคนต่างเป็นภัยต่อตัวเองแล้วต่างคนต่างล่มต่างจม

ใครวิ่งตามความโลภ ไม่ปรากฏว่ารายได้ได้มีสมบัติเงินทองข้าวของมาอวดโลกว่า เราโลภมากได้สมบัติมากเรามีความสุขความเจริญมาก อย่างนี้ไม่เคยมี เรามียศถาบรรดาศักดิ์สูงมากขนาดไหนเรายังมีความสุขมากอย่างนี้ เพราะอำนาจของกิเลสหลอกหลวง ไม่เคยมี นี่มันบีบบังคับอยู่หัวใจชาวพุทธเรา แล้วไม่ทำให้เข็ดหลาบด้วย ตื่นขึ้นมาโลภแล้ว ออยากได้แล้ว ทะเยอทะยานติดดินซึ่งดีซึ่งเด่นแซงหน้าแซงหลังกันไป ด้วยอำนาจแห่งกิเลสหลุดลากไปไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่รู้โทษของมัน ทั้ง ๆ ที่โทษของมันสร้างความทุกข์ให้เราอยู่ตลอดเวลา ที่เราโลภ ๆ มันติดมันดินไปตามความโลภ ก็คือพินคือไฟเผาตามกันไป เมื่อไม่สมหวังความโกรธความแค้นมันก็เกิดเป็นไฟเผาใจอีกอันหนึ่งเผาด้วยความโลภแล้วก็เผาด้วยความโกรธไปอีก

จากนั้นก็ระคะตึกหา ยิ่งทุกวันนี้ยิ่งพากันส่งเสริมระคะตึกหานี้แหลม พุดที่ไหนหลวงตาต้องขอภัย เขาจะเรียกว่าหลวงตาหมาก็ได้นะ เพราะไปที่ไหนขึ้นเวทีใดมักจะจูงหมาขึ้นเวทีด้วย ต้องเอาหมามาเป็นคู่แข่งกับกิเลสของเรา เฉพาะอย่างยิ่งระคะตึกหานี้หมากลัวมากที่สุด กลัวมากยิ่งขึ้น หมาเวลาเขาเกิดความคึกความคะนองเขามีเวลาเวลา เช่น เดือน ๙ เดือน ๑๒ เขาคึกเขาคะนอง ขณะที่เขาคึกเขาคะนองนั้นละเขาสร้างความเจ็บปวดแสบร้อนให้แก่กัน กัดฉีกกัน บางตัวตายก็มี

แล้วพวกหมาเหล่านี้ยังไม่ติดบ้านติดเรือนนะเวลาราคะตึกหามันกำเริบ ตัวผู้วิ่งหาตัวเมีย ตัวเมียวิ่งหาตัวผู้ วิ่งล่าสอนไปมาไม่รู้ถิ่นฐานบ้านเรือนของตน อดอยากขาดแคลนไม่สนใจ ได้วิ่งตามกิเลสตัณหาก็คพอ นี่เขาจะวิ่งในเวลาที่เขาคึกเขาคะนอง เช่น เดือน ๙ เดือน ๑๒ จากนั้นแล้วเขาก็สงบ รู้จักบ้านจักเรือนรู้จักเจ้าของ รู้อยู่รู้จักิน ก็มีขอบเขต

เพราะธรรมชาติของหมาแล้วรักสงวนถิ่นฐานขอบเขตของตนมาก หมาตัวไหนวิ่งผ่านมาหน้าบ้านไม่ได้ เขาจะวิ่งไล่กวาดไปเลย พอกัด ๆ เพราะเขาหวงถิ่นของเขา แต่เวลาราคะตึกหาเกิดแล้วเปิดโล่งให้กันหมด ไม่ว่าบ้านหมาตัวใดเปิดโล่งให้กันหมด วิ่งล่าสอนไม่รู้วันรู้คืน นี่เขาเป็น ตอนนั้นเขาทุกข์มาก แต่เพราะความเพลิดเพลิดกล่อมหัวใจเขาไม่ให้อารู้เนื้อรู้ตัว ถึงขนาดกัดฉีกกันจนตายเขาก็ไม่เห็นกองทุกข์ในระคะตึกหาที่พาให้เป็น พอถึงเวลาแล้วเขาก็สงบ พอเขาสงบแล้วบ้านไหนเรือนใดเขาก็อยู่ตามบ้านตามเรือนตามเจ้าของของเขา นี่เขาสงบ

แต่ระคะตึกหานี้ไม่มีถิ่นฐานบ้านเรือน ไม่มีกาลมีเวลา คึกคะนองตลอดเวลา นี่ละที่ว่ามันรุนแรงกว่าหมา สุดท้ายหมาก็ต้องมาขึ้นเวทีแข่งกันกับมนุษย์ แข่งกันยังงี้

ราคาของหมาเป็นขนาดนั้น ราคาของมนุษย์นี้ร้ายกาจกว่าหมา มีเมียแล้วก็ยังไม่พอมองเห็นอีสาวตามันยิ่งกว่าตาแมว มองเห็นอีสาวมันอยากได้ ๑๐ ตาโน่น คือมองสองตาไม่ถนัด อยากได้ ๑๐ ตา ดีไม่ดีถ้าพอหิบบิ๊ยมได้มันจะไปหาหิบบิ๊ยมบ้านมา ขอหิบบิ๊ยมตาสัก ๕ ตาหน่อยนะ จะเอาไปอะไร จะเอาไปส่องกล้อง ส่องกล้องอะไร ส่องกล้องหาอีสาว นี่ละราคาตัณหาตัวนี้ เมียนอนติดข้างอยู่มันไม่มองนะ มันจะมองหาอีสาว มองหาเหยื่อตัวใหม่ ๆ ไปเรื่อย

กินไม่มีอิมพอ ได้เท่าไรยิ่งเพิ่มความรุนแรง ยิ่งเพิ่มความติดความดัน เรื่องฟินเรื่องไฟเผาไหม้ไปตลอด นี่คือราคาตัณหาที่กินไม่รู้จักพอ เผาไม่รู้จักอิมจักพอเหมือนกันเผาตลอด ฝ่ายหญิงก็เหมือนกัน เพราะกิเลสตัวนี้อยู่ในใจด้วยกันทุกคน ผู้หญิงก็มีกิเลสตัณหาที่มีราคาตัวนี้ฝังอยู่ในใจ ผู้ชายก็มีราคาตัณหาตัวนี้ฝังอยู่ในใจ มันอาศัยเพศเป็นเครื่องมือ จึงเรียกว่าเป็นหญิงเป็นชาย หลักธรรมชาติที่แท้จริงนั้นคือราคาตัณหา มันฝังอยู่ที่ใจ อันนั้นไม่มีเพศ มันมีเพศเฉพาะที่มากลายเป็นสัตว์เป็นบุคคลแล้วเป็นสัตว์ตัวผู้ตัวเมีย เป็นหญิงเป็นชายไปเท่านั้น แล้วมันก็พาดิตพาดินไม่รู้จักวันจักคืน

ที่นี้ความโลภมันก็มาก โลภเพื่อราคาตัณหาตัวนี้มาก ตัวก็ไม่พอผู้หญิง เมียก็ไม่พอผู้ชาย หญิงกับชายเจอกันที่ไหนเป็นพันกันที่นั่น ไม่ได้เหมือนอื่นนะ เรื่อยเข้าใจว่าผู้หญิงผู้ชายเจอกันแล้วจะกลัวกัน ไม่ได้กลัว เพราะธรรมชาติอันหนึ่งที่ฝังอยู่ภายในใจนั้น มันฝังอยู่ด้วยความพอใจ ผู้ชายก็พอใจในหญิง ผู้หญิงก็พอใจในชาย เวลาสัมผัสกันทางตาทางหูก็ดี มันจึงเี่ยมเข้าสู่ราคาตัณหาตัวนั้นให้ซึมซาบกระจายตัวออกมา มีการสืบทอดติดพันกันโดยวิธีการต่าง ๆ แล้วแสดงเป็นตัณหาอันเปิดเผยอันลามกขึ้นมาหญิงมีก็ตัวก็ได้ ผู้ชายมีก็เมียก็ได้ กลายเป็นเรื่องกิเลสพาให้คนหน้าด้านไปหมด

แล้วต่างคนต่างเสริมมัน มีอะไรก็คู้ยเขี่ยหามาปรนปรือตัวราคาตัณหา การอยู่ก็อยู่เพื่อราคาตัณหา การกินการใช้การสอยก็เพื่อราคาตัณหาพอกพูนหัวใจ การหารายได้หาทั้งวันทั้งคืน หามาเพื่อกิเลสตัณหา จึงไม่เคยมีความพอดีสักที่ตั้งแต่ตื่นนอน ทั่วประเทศไทยของเรา เราไม่ยกพุดประเทศนอกนะ เราพุดเพียงประเทศไทยของเรา ตื่นขึ้นมาเหนื่อยตัวเป็นเกลียวเพื่อหารายได้ ๆ แต่การหารายได้นั้นมันหาเพื่อกิเลสตัณหา มากกว่าจะหาเพื่อความเป็นธรรม เพราะฉะนั้นเวลาได้มาเท่าไรมากน้อยกิเลสตัณหาจึงเผาหมด ๆ หาเท่าไรก็ไม่พอ ๆ

เมืองไทยเราจนเพราะกิเลสตัณหาพาหา กิเลสตัณหาเป็นผู้เผาผู้ไหม้สมบัติเงินทอง จึงไม่มีติดเนื้อติดตัว ไม่สมกับต่างคนต่างวิ่งเต้นชวนขายหาตลอดเวลาตั้งแต่เข้ายันค่ำนี้เลย นี่อำนาจแห่งกิเลสตัณหาพาหา หากว่าธรรมพาหาแล้วคนเรามีความเพียงพอ ที่อยู่ก็เพียงพอได้ กินก็เพียงพอได้ ไม่กินแบบฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม โตะหนึ่งเป็นหมื่น

เป็นแสนเป็นล้านเลี้ยงกัน นี่เลี้ยงเพราะกิเลสตัณหา อยู่ก็อยู่ด้วยความฟุ้งฟุ่ฟุ่ฟุ่ อยู่ด้วยการประดับตกแต่งด้วยอำนาจของตัณหา นั่นแหละ มีหลังหนึ่งไม่พอ สองหลังสามหลังเข้าไป เพื่อกิเลสตัณหา นี่ละกิเลสตัณหา มันจึงตามเผาไปเรื่อย ๆ หามาเท่าไรไม่พอ ๆ สุดท้ายก็เพราะกิเลสตัณหาพาหานั้นแหละ แล้วมันก็เอามาเผาไหม้ทั้งหมด

เมืองไทยเรากำลังจะจมเวลานี้เพราะอะไรเป็นโทษ ถ้าไม่ใช่ความโลภราคะ ตัณหาเผาเผาเอาอะไรมาเผา ถ้าให้ธรรมพาหามาแล้วบ้านเมืองของเราจะมีหลักฐานมั่นคง สมบัติเงินทองก็พอจับพอจ่ายด้วยเหตุด้วยผลด้วยความมีประมาณ อันเรื่องของกิเลสแล้วไม่มีประมาณ หามาสักกี่หมื่นกี่แสนกี่ล้านก็เท่ากับใส่เชื้อให้ไฟ มันจะเผาแหลก ๆ ทั้งหมดไม่มีอะไรเหลือเลย นี่ละอำนาจของกิเลสมันเป็นอย่างนี้ แต่โลกก็ไม่ยอมเห็นโทษของมัน พอพูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้วจิตใจมันขยะเขยง สุดท้ายมันไม่เชื่อนะ ถ้าเรื่องของกิเลสถึงไหนถึงกัน

อย่างที่ว่าผ้าว่าเมียนี่เหมือนกัน มันไม่ได้อ้อมนะผู้ชายก็ตีผู้หญิงก็ตี อ้อมในราคะ ตัณหาอย่าเข้าใจว่ามันอ้อม พระพุทธเจ้าท่านจึงบังคับเอาไว้ให้อยู่พอติดบอดี้กับความ เป็นมนุษย์ที่พอรู้จักบาปจักบุญบ้าง จึงบังคับลงในศีล ๕ กาเมสุ มิจฉาจาร ให้มีผัวเดียวเมียเดียวเท่านั้นเป็นที่เหมาะสมอย่างยิ่งแล้วกับคนมีกิเลส ถ้าให้มากกว่านี้ไม่ได้หามาจะ ตกทะเลหมดเลย หมาสู้ไม่ได้พวกนี้กัดแหลกไปหมด หมาเลี้ยงไว้ในบ้านในเรือนนี้ตกทะเลไปหมด ยิ่งแถวใกล้เคียงเหล่านี้ไม่มีทะเลหมาเหล่านี้จะไปอยู่ที่ไหนเราก็ไม่ทราบนะ

น่าสงสารหามากทีเดียวเพราะพวกนี้พวกกลิ้งไปได้ หมาจนอยู่ติดบ้านไม่ได้ เพราะราคะตัณหา มันไม่พอกับหญิงกับชาย กลิ้งได้วันยังค่ำ นี่ตัวฉิบหายตัวสร้างฝันสร้างไฟเผาผัวเผาเมียเผาครอบครัวเหี้ยมเรื้อน คือราคะตัณหาตัวนี้ ท่านจึงบีบบังคับให้อยู่ในศีล ๕ ให้มีผัวเดียวพอแล้ว เมียเดียวพอแล้ว อย่าให้เลยนี้ไป จะหามากก็ผัวก็เมีย มันก็เท่ากันนั่นแหละไม่ได้มากกว่ากัน ถ้าผู้ชายมันก็มีควยเดียว ผู้ชายคนนั้นได้ ๑๐ ควย ผัวของเรามีควยเดียว เอามาอวดผัวของเรา นี่พ่อหนูแกมีควยเดียว ไร่ชายคนนี้มี ๑๐ ควยให้มันมาเป็นผัวแทนเธอเสียนะ อย่างนี้ก็พอมาอวดได้

อันนี้คนนั้นมันก็มีอันเดียว อันนี้มันก็มีอันเดียวแล้วมาอวดกันหาอะไร ถ้าพูดถึงผู้หญิงมันก็มีอันเดียว ๆ มันไม่มีที่ลับที่ล้นอันนี้นะ พอจะเป็นบ้ากันไม่รู้จักเพียงพอ รู้ไหมว่าใจโหมมนุษย์ เห็นโหมกิเลสจุง มันไม่รู้บาปบุญคุณนะ แล้วเอาไฟมาเผาครอบครัวเหี้ยมเรื้อน ลูกเล็กเด็กแดงแตกกันเป็นแถวพอพ่อแม่ทะเลาะกันเท่านั้น นี่ละอำนาจแห่งกาเมสุ มิจฉาจาร กินไม่อ้อมพอ เป็นไฟเผาโลกได้ ท่านจึงเอาศีล ๕ มาบีบบังคับเอาไว้

ให้อยู่ในความพอดี นี่คือความพอดีสำหรับคนเราที่ละมันไม่ได้ ท่านก็ยอมรับว่าละไม่ได้ แต่ให้อยู่ในกรอบอยู่ในขอบเขต เหมือนไฟอยู่ในเตาอย่าให้นอกเตา

ผิวเป็นเตาหนึ่งของเมีย เมียเป็นเตาหนึ่งของผิว ให้ต่างคนต่างอยู่ในเตาอย่าออกนอกเตา เร่ร้อนไปหาไฟมาเผาผิวเผาเมียครอบครัวเหี้ยมเรื้อน ให้อยู่ในศีลข้อที่สามนี้โลกก็ร่มเย็น รู้จักสูงจักต่ำ รู้จักพ่อจักแม่ รู้จักลูกจักหลาน รู้จักพี่จักน้อง เพราะศีลธรรมบังคับเอาไว้ให้มีความเคารพยำเกรงกันแล้วโลกก็อยู่เป็นสุข มีศีลมีธรรมบังคับเอาไว้แบบนี้ ถ้าไม่มีศีลธรรมบังคับนี้มันกลืนไปหมดนะ มันไม่ได้ว่าสูงกว่าต่ำ กิเลสตัวนี้หน้าด่านมากที่สุดไม่มีคำว่าสูงกว่าต่ำ กลืนได้ทั้งนั้น จึงต้องได้เอาศีลธรรมระดับดับมันไว้บีบค้อมมันไว้ไม่ให้มันกลืน เราจึงพออยู่ได้ณะเวลานี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ระลึกในศีลธรรมข้อนี้ให้ดี

มีแต่ถือว่าชาวพุทธ ๆ ไฟเผาตัวเพราะกิเลสตัณหาเหล่านี้มันเผาตลอดเวลา ไม่คำนึงถึงศีลถึงธรรมพอเอามาระงับกันได้บ้างโขงขนาดไหน แล้วความจมความเดือดร้อนเป็นพวกเราที่ฝ่าฝืนศีลธรรมนี้แลไม่ใช่ผู้ใด ผู้ฝ่าฝืนศีลธรรมนี้แหละผู้ก่อความเดือดร้อนแก่ตนตลอดส่วนรวมทั้งหมด คือผู้ฝืนศีลฝืนธรรม ทำลายศีลธรรม ส่งเสริมไฟไฟคือกิเลสตัณหาให้มากมุนขึ้นมาก มันเผาได้หมดจนกระทั่งเมืองไทยของเรา นี่ก็คือความสกปรกโสภมของกิเลสที่มันสร้างขึ้นมาก ได้อะไรไม่พอ ๆ ได้ทางตรงไม่ได้ก็หาทางอ้อม ได้ทางที่แจ้งไม่ได้ก็หาทางลับ เอาแบบดี ๆ ไปทุกแบบทุกฉบับ คดโกงรีดไถ สกปรกโสภมเต็มอยู่กับกิเลสตัณหาตัวนี้พาทำ สุดท้ายก็ทำลายชาติบ้านเมืองให้ล่มจมไปได้ เราจึงต้องมีศีลมีธรรมเป็นเครื่องฟืนฟูกันจึงพออยู่ได้

เช่นเวลานี้ก็หลวงตาเป็นผู้นำธรรมของพระพุทธเจ้ามาเป็นน้ำดับไฟ สิ่งทีกล่าวมาเหล่านี้มันเป็นฟืนเป็นไฟ ขอให้พากันระงับดับกันลงไปโดยลำดับ แล้วบ้านเมืองของเราก็มีความสงบสุขร่มเย็น การอยู่การกินการใช้การสอยให้รู้จักประมาณด้วยกัน อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสคือฟืนคือไฟ จะเผาไหม้เราแหลกเหลวไปหมด วันนีัพุทธธรรมะให้พี่น้องทั้งหลายฟังก็เห็นว่าพอสมควร การกล่าวถึงเรื่องธรรมทั้งหลายที่นำมาประกาศพี่น้องทั้งหลายนี้ เราถอดออกจากหัวใจเรามาแสดง เราได้ตัดต้นเต็มกำลังความสามารถ หลังจากได้ฟังโอวาทจากหลวงปู่มั่นแล้วฟัดกันอย่างเต็มเหนี่ยว ก็ได้ผลเป็นที่พึงพอใจ นี่ละการเอาจริงเอาจังผลเป็นที่พอใจอย่างนี้

การเหาะ ๆ แหะ ๆ ชี้เกียจชี้คร้านอ่อนแอ ผลมีแต่กิเลสพอกพูนหัวใจธรรมฉิบหายไปหมด ถ้าเอาธรรมออกหน้าออกสนามแล้วกิเลสจะค่อยหมอบไป ๆ ดังทีกล่าวมาแล้วนี้ กิเลสหมอบราบเรียบ เผาแหลกไปหมดเพราะตบธรรมที่แผดเผามันอย่างรุนแรง เอาเป็นเอาตายเข้าว่า เราไม่คำนึงถึงชีวิตของเรา เวลาเรารู้กับกิเลสเอาตายเข้าว่า

เลย นี่ผลแห่งการเอาจริงเอาจังก็เห็นประจักษ์ในหัวใจของเรา เรียกว่าโลกกระเทือน นั้นเห็นไหม เห็นอยู่ในใจ ใครจะว่าบ้างก็ตามเราไม่ได้เป็นบ้า คนที่เป็นบ้าให้มาเป็นแบบ เรานี้เลิศทั้งนั้นแหละว่างั้นเลย แต่นี่มันบ้าไม่เลิศนั้นซี บ้าลุ่มจมนะซี เราไม่ยอมให้ลุ่ม จม ลุ่มจมแบบนั้น ให้พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

วันนี้ก็เทศน์เพียงขนาดนี้ แล้ววันพรุ่งนี้ก็ยิ่งจะขึ้นเวทีอีกจะว่าไง หลวงตานี้หลวง ตา ป.๓ จะเอาความรู้วิชามาจากไหนมาเทศน์ แล้วจากนั้นก็เอานิทานอันหนึ่งมาเล่า ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะมันหมดโวหารจะเทศน์แล้ว เราก็เลยยกนิทานหนึ่ง

มีพ่อตา ฟังให้ตึนะ พ่อตากับลูกเขยลูกสาว พ่อตานั่นตื่นเช้ามาก็ไปเผาไร่ อย่าง ช่าง ๆ หนองผืนนี้ ไปเผาไร่เผาสวนแต่เช้า แล้วลูกสาวกับลูกเขยจะเอาข้าวไปตามส่ง ที่ นี้พ่อก็ไปเผาไร่เผาสวนตั้งแต่เช้า แทนที่ลูกสาวลูกเขยจะเอาข้าวไปส่งในเวลาอันควร จนกระทั่งตะวันเที่ยงพ่อหิวข้าวจนจะตาย โมโหสุดขีด ดีไม่ดีจะเอาลูกสาวลูกเขยเป็น อาหาร ฟัดมันกินแทนข้าวเสียเลยเพราะความโมโหมาก พอตะวันเที่ยงถึงเห็นลูกเขย กับลูกสาวหอบกล่องข้าวออกไปต้อนแต่น ๆ ไป พอไปมันโมโหสุดขีด คำอื่นคำใดที่จะ มาพูดในเวลานั้นรู้สึกมันจะเลยเถิดไปเสีย เพราะอำนาจแห่งความโมโหมาก พอลูกสาว กับลูกเขยไปปลงกล่องข้าว หอบกล่องข้าวต้อนแต่น ๆ ไปลงเท่านั้น ไปก็ไม่มีอะไรจะ พูด ก็มีแต่สูนี้ ๆ อยู่

เข้าใจไหมคำว่าสูนี้ คือจะพูดอะไรมากกว่านั้นก็ได้มันจะเลยเถิด ก็มีแต่สูนี้ ๆ คือหมายความว่าทำไมมันถึงมาสายเอานักหนา กูกำลังจะตายเพราะหิวข้าวสูรู้จักไหม ความหมายก็ว่างั้น แต่จะพูดให้มากกว่านั้นไม่ได้เดี๋ยวจะฆ่าลูกเขยกับลูกสาว ก็เลยพูด ได้แต่คำเดียวว่า สูนี้ ๆ เท่านั้น นี่ก็เทศน์หมดแล้วคืนวันนี้ วันพรุ่งนี้ไปไม่มีอะไรเทศน์ก็ มีแต่จะสูนี้ ๆ เอาละที่นี้พอ การเทศน์ว่าการก็เห็นว่าพอสมควรแก่เวลา เรื่องพระเรื่อง เจ้าของเราก็ไม่ค่อยได้เทศน์ถึงอะไรมากนักนะ วันนี้ไม่ค่อยได้เทศน์ถึงเรื่องพระเจ้าพระ สงฆ์ของเรา มันก็เลยพลาดโอกาสไปเสีย กำลังหมดไปแล้ววันนี้เลยไม่ได้พูดถึงพระเลย แทนที่จะได้พูดถึงพระมันก็เลยลืมนี่เสีย ที่นี้พอหันเข้ามาวันนี้กำลังหมดไปแล้ว วันนี้ยุติ เพียงเท่านี้ละนะ เอาละพอไม่ต้องเอวัง เหนื่อยแล้ว